

infra dicenda) vocatio congrua, et in universum auxilium excitans opportunum, est auxilium efficax morale, quia ejus causalitas solum est moralis, ut lib. 3 ostensum est; auxilium autem adjuvans actuale, seu per modum influxus, est etiam efficax, quia nunquam separatur a suo termino, et est physicum, quia suo modo physice inducit effectum, quæ sunt clara, juxta principia auxilii excitantis et adjuvantis a nobis posita. Qui vero auxilio excitanti tribuunt causalitatem physicam in consensum, dicere consequenter possunt illud esse interdum efficax in dicto sensu, id est, causando physice, non excludendo moralem causalitatem, quia, juxta illam sententiam, utraque convenit auxilio excitanti. Et ita, juxta eandem sententiam, non oportebit membra hæc distingui semper realiter, sed tantum formali ratione, seu consideratione, eodemque modo poterunt etiam gratiæ actualiter adjuvanti applicari. Alii vero, qui non ponunt auxilium efficax in motibus gratiæ excitantis, seu vocantis, neque in aliquo actu vitali nostro, sed in sola motione prævia a Deo indita, forte non admittent divisionem hanc in dicto sensu, quia motionem illam non moraliter, sed physice agentem inducunt, et sine illa aliam propriam efficacem gratiam non admittunt, quæ præveniens sit. Nam de concomitante, ut dixi, non controvertitur, præterquam quod illa, eo modo quo causat efficaciter, et distinguitur ab excitante et physice inducit effectum, ut dictum est. Verumtamen de hac opinione et ejus fundamento in discursu hujus libri tractandum est.

10. *Divisio sexta.* — Sexta igitur divisio addi potest, juxta alium sensum prædictorum verborum. Auxilium enim gratiæ tunc dicitur efficax, ut supra dixi, quando habet effectum liberi consensus infallibiliter conjunctum. Hæc ergo conjunctio dupliciter potest esse infallibilis, nimirum physice et moraliter. Physicam nunc voco conjunctionem seu infallibilem consecutionem effectus, quoties adeo necessaria est, ut omnino repugnet, et contradictionem implicet a tali auxilio effectum separari, sive illa connexio fundetur in prævia causalitate physica, sive in morali congrua, sive in concomitante auxilio, et sive illa infallibilis consecutio sit ex natura rei, sive ex aliqua suppositione. Et hæc etiam dici potest efficaciam simpliciter, id est, quæ nunquam deficit, nec deficere potest. Talem autem gratiam efficacem esse possibilem, ex

dictis in capite primo libri præcedentis, supponimus; qualis autem sit, et unde oriatur illa connexio, in discursu hujus libri videntum est. Moralem autem connexionem appello, quando, ex circumstantiis vel aliis causis occurrentibus, semper sequitur talis effectus, quamvis consecutio talis ac tanta non sit, ut ex aliquo intrinseco principio repugnet effectum non sequi. Sic enim tentatio vehemens in natura lapsa et carente speciali Dei auxilio, potest dici moraliter efficax ad trahendum hominem in pravum consensum; ergo multo magis potest auxilium gratiæ esse moraliter efficax ad bonum consensum in nobis efficiendum. Unde hæc moralis efficacitas, comparata ad priorem, dici potest minor, et quodam modo secundum quid; ideoque in hoc genere efficaciam moralem possunt esse gradus ad eum modum quo, in victoria gravis tentationis, vel observatione omnium præceptorum, supra, lib. 4, id explicuimus. Nam interdum dici potest auxilium moraliter efficax, quia ut in plurimum ac fere semper effectum inducit, licet interdum deficiat, sicut dicitur morale periculum, in quo frequenter caditur, licet non semper accidat. Aliter vero cogitari potest auxilium efficax, quod nunquam omnino privatur effectu, licet possit, quia nullam intrinsecam repugnantiam involvit. Non videtur enim dubium quin appellatio auxilii efficacis omnem hanc amplitudinem et varietatem admittat. An vero omnes hi modi auxilii efficacis in re ipsa dentur, in discursu hujus libri tractandum est.

11. *Ultima divisio.* — Septimo, dividi potest efficax auxilium in illud quod de se, et ex intrinseca ac sola sua virtute, est efficax, et illud quod tantum in præscientia Dei est efficax, et sub illo respectu confertur. Solet autem hæc divisio proprie dari de auxilio efficaci prævio. Nam, ut dixi, in auxilio mere comitante non habet difficultatem efficaciam, quia in illo virtute involvitur cooperatio liberi arbitrii. Unde, cum tale auxilium comitans sit ipsemet influxus actualis Dei in ipsum opus liberum, de se et intrinsece habet ut sit efficax, quia per se habet ut non separatur a termino; non tamen proprie dicitur sola sua virtute esse efficax, nisi dictio *sola* non excludat concomitantia, quia tale auxilium sine cooperatione liberi arbitrii efficax esse non potest, cum sine illo neque esse possit; unde etiam fit ut secundum membrum divisionis huic auxilio, prout in re ipsa dato, non recte accommodetur, quia nunquam potest esse efficax in

sola præscientia, cum, eo ipso quod datur, necessario efficax sit. Dixi *in re ipsa dato*, quia, si ut oblatum tantum consideretur, de se tantum est sufficiens, et in præscientia potest esse efficax, ut postea videbimus.

12. Proprie vero datur dicta distinctio de auxilio præveniente, quod a solo Deo fit in nobis sine nobis, quam partitionem nunc præmittimus, non ad probandam vel reprobandam illam, hoc enim est fere totum præsentis libri opus, sed ad terminos explicandos quibus necessario usuri sumus. Illud ergo auxilium dicitur de se efficax, quod positum in voluntate virtute sua facit illam consentire, determinando utique illam ad consensum, ita ut intrinsece repugnet naturæ talis auxilii esse in voluntate, et non sequi statim ejusdem voluntatis consensum, non ratione alicujus præscientiæ, vel alterius suppositionis, quæ liberum usum voluntatis humanæ involvat, sed ex connaturali modo agendi et movendi talis auxilii. Et ad explicandum hunc modum agendi et movendi voluntatem, solet hoc auxilium vocari prædeterminatio physica, quam vocem infra, cap. 6, ex professo declarabimus. Auxilium autem præveniens efficax tantum in præscientia dicitur illud quod, positum in voluntate, non habet vim ita determinandi illam ad unum, ut absolute repugnet, posita illa motione, non sequi consensum. Fit autem tale auxilium efficax, quando in re habiturum est effectum, et Deus id præsciens ea intentione dat tale auxilium, ut infallibiliter talem effectum simul conferat. Tunc enim tale auxilium, et in re ipsa efficax futurum est, quia non separabitur ab effectu, et datur ut efficax, quia sub illa habitudine et intentione tribuitur; non videtur ergo dubium quin uterque istorum modorum ad denominationem et veritatem auxilii efficacis sufficiat. An vero uterque sit possibilis vel sufficiens ad efficaciam auxiliorum gratiæ explicandam, vel ad salvandam ex una parte perfectam Dei providentiam et prædestinationem, et ex alia humanam libertatem in operibus gratiæ, hæc sunt a nobis in discursu hujus libri declaranda.

CAPUT II.

UTRUM AUXILIUM EFFICAX SIT AD SINGULOS ACTUS PIETATIS NECESSARIUM, VEL SOLUM AD ALIQUOS, VEL ALIQUAM EORUM MULTITUDINEM.

1. *Quæstio de auxilio efficaci præveniente.* — Hæc quæstio non habet locum in auxilio efficaci

pure comitante, quia de illo certissimum est esse necessarium ad singulos actus, quia est ipse actualis influxus Dei in actum, sine quo impossibile est aliquem actum fieri, et illo posito, impossibile est non fieri, quia est ipsa via seu actio ut est a Deo; unde si actus sit supernaturalis, necesse est talem influxum esse auxilium efficax gratiæ: est ergo necessarium ad singulos actus pietatis. Et de hoc aliqui exponunt Augustinum, lib. de Corrept. et grat., c. 11, cum dicit dari nobis quoddam auxilium quo voluntati, non tantum datur ut possit, si velit, sed etiam datur ipsum velle. Sed, licet hoc vere dicatur de hoc auxilio, non hoc tantum intendit Augustinus, ut libro præcedenti, cap. 1, ostendimus. Quæstio ergo est de auxilio efficaci præveniente, quo Deus facit ut velimus vel faciamus, juxta modum loquendi Augustini, lib. de Grat. et liber. arbitr., c. 16 et 17, et sæpe alias, fundatum in Scriptura, ut sæpe vidimus et dicimus iterum in cap. 4, et in hoc sensu de auxilio efficaci tractabimus, ne declarationem hanc sæpius repetere necessarium sit.

2. *Respondetur.* — *Argumentum primum.* — *Secundum.* — *Tertium.* — *Quartum.* — Dixerunt ergo aliqui hoc auxilium efficax non esse necessarium, nec dari ad singulos actus supernaturales, sed ad duos tantum effectus, scilicet, vel ad diuturnam perseverantiam in gratia, vel ad finalem penitentiam, quæ hominem in statu gratiæ mori faciat, quam sententiam, ex mente Augustini, defendit modernus ille, qui controversiam hanc de auxilio efficaci componere voluit, et in eum finem libellum scripsit, in quo negat divisionem auxilii in sufficiens et efficax, ut supra cap. 1, lib. 3, retuli. Ille enim non videtur negasse possibilitatem auxilii efficacis, ne omnino Augustinum negare videretur. Negavit ergo necessitatem auxilii efficacis ad singulos actus, illamque ad illos duos effectus restrinxit, quia illos tantum de Augustini mente esse credidit, quod potest suaderi primo, ex eodem Augustino, de Corrept. et grat., cap. 11 et 12, ubi hanc differentiam constituit inter hominem lapsum et Adamum in statu innocentiae, quod huic datum est auxilium quo posset perseverare, si vellet, non vero quo perseveraret; nunc autem datur hominibus lapsis et electis, non solum ut possint, sed etiam ut perseverent. Et hoc auxilium significat in hoc statu esse maxime necessarium, propter difficultatem bene operandi in illo contractam ex peccato originali. Hinc ergo colligi videtur hanc necessita-

tem talis auxilii efficacis, propriam et peculiarem esse ad perseverandum, quia in illo cernitur specialis difficultas quæ in singulis actibus non invenitur. Secundo, inde sequitur adæquatam rationem ponendi hoc auxilium esse infirmitatem hominis, et alios defectus contractos ex peccato originali, nam inde oritur difficultas perseverandi. Tertio argumentatur, quia, secundum Augustinum, auxilium efficax solis prædestinatis datur; ergo tantum datur ad illos effectus qui sunt proprii prædestinatorum; hi autem sunt perseverantia in gratia, et pœnitentia finalis; ergo ad hos tantum effectus est necessarium hoc auxilium. Illatio est evidens. Assumptum autem videtur plane doceri ab Augustino, dicto loco de Corrupt. et grat., cap. 7, usque ad 12; et dicta quæst. 2 ad Simplic., et de Prædestin. Sanctor., cap. 8 et 16; de Dono persev., cap. 8 et 14; libro de Gratia Christi, cap. 12; et libro 1 contra duas Epistol. Pelagianor., cap. 9 et 20. His enim locis ait auxilium efficax esse illud, quod datur secundum propositum miserentis Dei, et his dari qui sunt electi et a massa perditionis discreti, et similia, quibus significat illud propositum, ex quo datur auxilium efficax, non esse nisi efficacem electionem ad gloriam, quæ est propria prædestinatorum, ac proinde auxilium efficax esse proprium illorum. Quarto, possumus argumentari, quia si auxilium efficax esset ad singulos actus necessarium, tot multiplicanda essent auxilia efficacitæ, quot essent actus supernaturales specie distincti, quia principia distinguuntur per actus, et auxilium efficax datur ut principium sui actus. Consequens autem videtur absurdum; quid enim necesse est tot multiplicare auxiliorum species?

3. *Contrarium verius.* — Probatur primo ex Augustino. — Ex Scriptura. — Gratia efficacitæ ad singulos actus necessaria est. — Nihilominus, contraria sententia tanquam omnino vera tenenda est, ac dicendum gratiam efficacem dari et requiri ad omnes et singulos actus supernaturales, qui ab hominibus fiunt. Probatur primo ex sententia Augustini, qui simul adducit et interpretatur Scripturas, ex quibus hæc veritas colligitur. Primo igitur Augustinus, loquens in particulari de fidei actu, vel de actu dilectionis, aut pœnitentiæ, dicit non fieri a nobis sine interna et secreta, vel alta et occulta vocatione Dei, quibus verbis solet ipse gratiam efficacem significare. Est autem eadem ratio de his et cæteris actibus; ergo ad omnes et singulos necessaria est. Major consta-

bit facile legenti Epistolas 105, 106 et 107 Augustini, et quæstionem 2 ad Simplician. sæpe citatam; et quæstionem 68, in lib. 83 Quæstionum. Secundo, quod Christus dixit Joan. 6: *Nemo potest venire ad me, nisi Pater meus traxerit eum*, ibi Augustinus interpretatur de tractu per gratiam efficacem, et tamen illud non intelligitur de sola perseverantia, sed etiam de tractu ad fidem, vel ad pœnitentiam: utrumque constat ex eodem Augustino super eundem locum, et 5 contra Julian., cap. 5, et de Prædestin. Sanctor., cap. 8 et 11. Et idem habet Fulgentius lib. 1 ad Monimum, cap. 8 et 14, ubi eodem modo exponit illas locutiones Scripturæ: *Faciam ut faciatis*, etc., Ezechiel. 36, ubi non tantum dicitur: *Faciam ut perseveretis*, et ad idem facit quod Paulus ait: *Deum operari in nobis velle*. Volumus enim quoties sancte operamur, et non tantum cum perseveramus. Tertio, eidem gratiæ efficaci tribuit Augustinus, quod præparat voluntatem hominis ad bene operandum, quæ præparatio in singulis actibus est necessaria, juxta illud: *Præparatur voluntas a Domino*, quod ita exponit Concilium Arausicanum, canon. 4. Assumptum constat ex Augustino in locis citatis, et 1 Retract., cap. 23 et 24, et libro de Grat. et liber. arbitr., cap. 16 et 20. Et tandem in idem redit, quod aliis locis ait, Deum per hanc gratiam ita movere sensum, ut accomodet assensum, ut ex iisdem locis constare potest; et lib. 2 contra duas Epistol. Pelagianor., cap. 9. Quod autem homo accomodet assensum ad singulos actus, necessarium est; ergo gratia efficax, juxta mentem Augustini in Scriptura fundatam, ad singulos actus necessaria est. Quod etiam confirmat sententia illa Augustini posita in Concilio Arausicano, cap. 20: *Multa sunt in homine bona, quæ non facit homo; nullum vero bonum facit homo, quod non præstet Deus, ut faciat homo*; per gratiam enim efficacem hoc præstat Deus, ut ex aliis locis ostensum est.

4. *Ostenditur ratione.* — Secundo, simpliciter ostenditur ratione, quia quoties homo operatur aliquem actum supernaturalem, supponitur in illo gratia præveniens data ad illum effectum, ut constat ex Tridentino, sessione sexta, canon. tertio et quarto; sed talis gratia consequitur effectum in eo qui operatur; ergo est gratia efficax; ergo repugnat operari quemcumque hujusmodi actum in particulari, quin a gratia efficaci procedat, quæ ratio generaliter procedit in singulis. Sed responderi potest inde solum probari, esse necessariam gratiam

efficacem concomitantem, a qua velut extrinsece auxilium præveniens denominatur efficax, quod alii non negabunt; sed contra hoc obstant dicta in capite primo hujus et præcedentis libri, ubi ostendimus gratiam efficacem esse etiam prævenientem. Et in præsentī probari potest, in omni sententia vel modo explicandi hujusmodi gratiam; non enim potest una et eadem ratio reddi in omni opinione. Qui ergo constituunt efficaciam gratiæ in prædeterminatione physica, requirunt illam propter concursum causæ primæ cum secunda, vel propter indifferentiam voluntatis, vel propter excellentiam actuum supernaturalium: omnes autem hæc rationes habent locum in omnibus et singulis actibus pietatis; ergo, juxta illam sententiam, necessario dicendum est hujusmodi gratiam efficacem esse necessariam ad omnes et singulos actus, et ita fatentur consequenter auctores illius sententiæ.

5. *Instantia.* — Respondetur. — At vero, si gratia efficax in vocatione congrua constituitur, etiam invenietur necessaria ad actus singulos, quamvis ex diverso principio et fundamento; præcipue enim fundanda est hæc necessitas in modo operandi Dei, et in magna perfectione providentiæ ejus, præsertim in his supernaturalibus, et quæ ad salutem hominum spectant. Nam imprimis Deus confert singulis hominibus ad singulos actus auxilia necessaria, vel convenientia, cum certa præscientia futurorum, saltem sub conditione; ergo, quando alicui dat vocationem cum qua in tempore operatur, jam ipse Deus præviderat fuisse eum illa operaturum, si ei daretur: ergo præcognovit talem vocationem fore congruam, et ut talem illam dare voluit; sed hæc ratio in omnibus et singulis actibus invenitur; ergo et vocationis efficacis necessitas. Dices sequi Deum velle dare vocationem incongruam, ut talem. Respondeo esse magnam differentiam, quia incongruitas habet rationem mali, et ideo Deus non vult illam, sed permittit. Congruitas vero habet rationem boni, quod Deus vult et intendit, et ideo ipsa gratia congrua, ut efficax est, datur ex intentione Dei: hoc autem modo datur ad omnes et singulos actus; ergo. Unde tandem confirmatur: nam Deus, juxta probabiliorē sententiam, prædefinit omnes et singulos actus supernaturales; ergo, ut infalibiliter illa prædefinitio habeat effectum, necessaria est gratia efficax ad singulos actus.

6. *Concluditur.* — Ex his ergo satis constat gratiam efficacem non dari tantum ad perseverandum, et finalem pœnitentiam agendam,

sed etiam ad omnes illos effectus, qui per actus supernaturales fiunt, ut confiteri fidem, quando oportet, vel implere aliquod supernaturale præceptum in quacumque definita occasione, vel etiam aggredi opus consilii, et similia; quia ostensum est ad singulos actus supernaturales esse necessarium auxilium efficax; ergo est etiam necessarium ad perficiendos effectus, qui sine talibus actibus fieri non possunt. Imo, quotiescumque actus vel effectus ordinis naturalis fieri non potest sine gratia, ut vincere gravem tentationem, vel amare super omnia Deum auctorem naturæ, etc., ut talis effectus, vel actus in esse prodeat, necessarium est auxilium efficax talis ordinis: nam rationes æque procedunt.

7. Accedit tandem quod sine ullo fundamento timuit ille auctor admittere necessitatem auxilii efficacis ad singulos actus, magis quam ad perseverandum. Quia si, auctoritate Augustini motus, efficaciam auxiliorum gratiæ in dono perseverantiæ recognovit, sententia Augustini eadem est de singulis actibus, ut vidimus. Nec in illo de Corrupt. et grat. contrarium dixit: nam licet de perseverantia ibi tractet, alia non excludit, imo indefinite de vincenda tentatione et vitando peccato loquitur. Si autem ille auctor timuit ne tam ampla gratiæ efficacis necessitas libertati repugnaret, et sine causa timuit, ut infra videbimus, et inconstanter timuit, nam idem de perseverantia timere debuisset; quia etiam perseverantia per actiones liberas fit, nec auxilium ad perseverandum datur, nisi quatenus ad plures actus liberos successive tribuitur. Ac denique finalis pœnitentia per unum singularem actum interdum completur, quem libere facere necessarium est, ut constat; ergo immerito talis discretio, seu limitatio. Reliqua vero, quæ in fundamentis illius sententiæ attingebantur, sequenti capite expediuntur.

CAPUT III.

UTRUM AUXILIUM EFFICAX IN OMNI STATU ET IN OMNIBUS PERSONIS SIT AD SALUTEM ET AD OMNES PIETATIS ACTUS NECESSARIUM.

1. *Dubium primum.* — In hoc capite breviter nonnulla dubia explicanda sunt, quæ in fundamentis prioris opinionis, in præcedenti capite impugnata, postulatur. Est autem extra controversiam auxilium efficax, maxime necessarium esse hominibus lapsis, eisque fuisse a Deo præparatum ab æterno, et in tem-